

David Walliams s-a născut la Merton, o suburbie a Londrei, în august 1971. Este actor, umorist, prezentator al unor emisiuni de televiziune și autor de cărți pentru copii. A studiat la Reigate Grammar School și la Universitatea din Bristol și a fost membru al National Youth Theatre, unde l-a întâlnit pe Matt Lucas, alături de care a scris și a interpretat celebrul show de radio și televiziune *Little Britain*.

În 2008 și 2009, publică primele sale cărți pentru copii, ilustrate de Quentin Blake, *The Boy in the Dress* și *Mr Stink (Domnul Sconcs)*. Pentru următoarele romane, *Billionaire Boy (Băiatul miliardar)* și *Gangsta Granny (Bunicuța hoțomană)*, a colaborat cu reputatul ilustrator Tony Ross. Romanul *Ratburger*, apărut în 2012, a fost declarat cartea anului în cadrul National Book Awards.

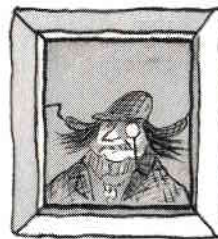
David Walliams este recunoscut pentru implicarea sa activă în acțiunile de caritate.

DAVID
WALLIAMS

Mătușica îngrozitoare

Ilustrații de Tony Ross

Traducere din engleză
de Diana Marin-Caea

arthur

Cuprins

<i>Prolog</i>	17
1 Înghețat	23
2 Dispare un bebeluș	33
3 Un copil îngrozitor	41
4 Marea bufniță bavareză de munte	60
5 Mumificată	70
6 Un coșmar îngrozitor	78
7 Omida umană	88
8 Marea evadare	101
9 Urmărită ca o pradă	112
10 Încuiată în pivniță	120
11 De cealaltă parte a zidurilor	127
12 Fandosita	132
13 Silueta luminoasă a unui băiat	139
14 Funingine, băiatul-fantomă	145
15 Detectivul fantomă	153
16 Un gust amar	159
17 Deserturi	168
18 Hâr, hâr, hâr	182
19 Teribil de înfiorător	188
20 Nebună de-a binelea	198
21 Un thriller polițist	205
22 O umbră de îndoială	210
23 Intenții criminale	219

24 Bufnițe împăiate	224
25 Mușcând în gol	232
26 Pânda-morții	237
27 Bătălia din sala de biliard	245
28 La adăpostul întunericului	253
29 O perucă înfiorătoare	261
30 Bufnițoalungitorul	273
31 Ca pe jar	282
32 Văleu, fundul meu!	289
33 Jocul de-a șoarecele și pisica	298
34 Lecția de condus	305
35 Lacul înghețat	315
36 Simplu-simplu	325
37 O să ardă, o să ardă, o să ardă!	329
38 Crima perfectă	335
39 Lupul cel mare și rău	341
40 Misterul ia sfârșit	346
41 De-a v-ați ascunselea	349
42 Tăcere mormântală	356
43 Promisiune	369
<i>Epilog</i>	374

Înghețat

Era ceva nedeslușit.

La început au fost doar niște culori.

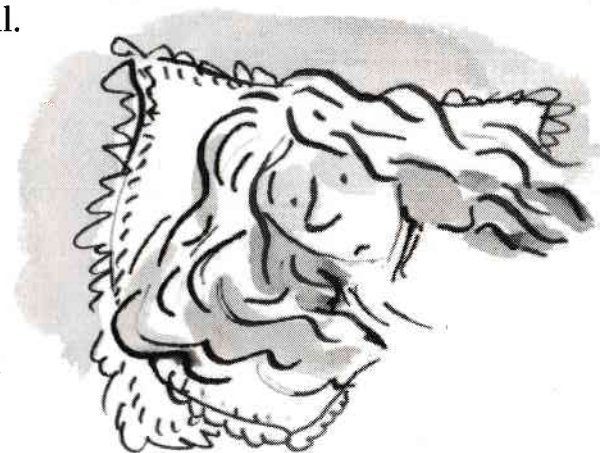
Apoi niște linii.

Treptat, sub privirile încetoșate ale Stellei, camera începu în sfârșit să capete contur.

Fetița își dădu seama că stătea întinsă în propriul pat. Dormitorul ei era doar una dintre nenumăratele camere ale acelei enorme reședințe rurale. La dreapta era dulapul de haine, iar la stânga avea o măsuță de toaletă încadrată de o fereastră înaltă. Stella își cunoștea dormitorul la fel de bine pe cât își știa propriul chip. Locuise dintotdeauna la Saxby Hall.

Dar cumva, în clipa aceea, totul i se părea ciudat.

Afară nu se auzea nici cel mai mic sunet. Casa nu mai fusese niciodată atât de tăcută. Totul era

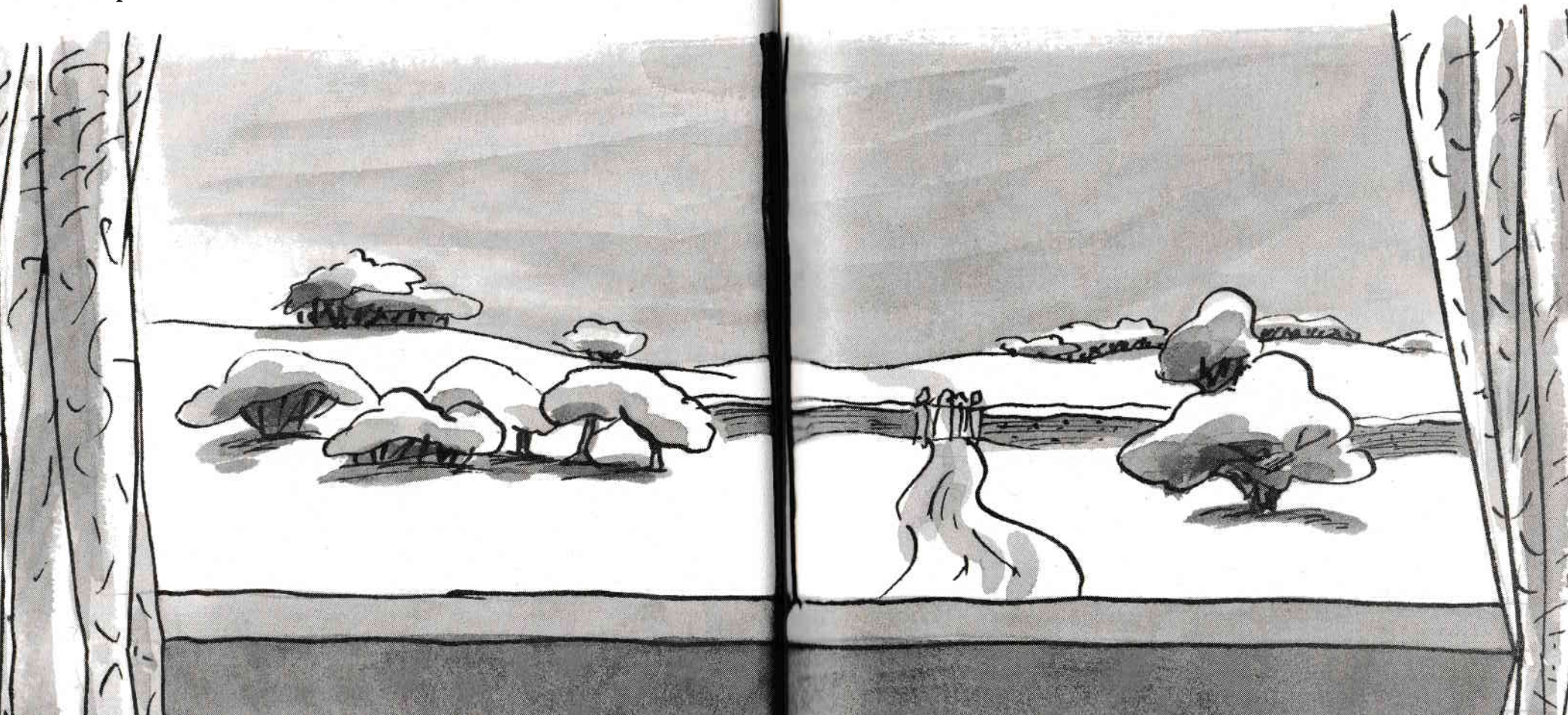

cufundat în liniște. Cum stătea așa, în patul ei, Stella își întoarse capul ca să se uite pe fereastră.

Totul era alb. Se așternuse un strat gros de zăpadă care acoperise totul, cât vedeai cu ochii: pajiștea lungă, în pantă, lacul uriaș și adânc și câmpurile pustii care se întindeau dincolo de granițele domeniului. De ramurile copacilor atârnavu țurțuri. Totul era înghețat.

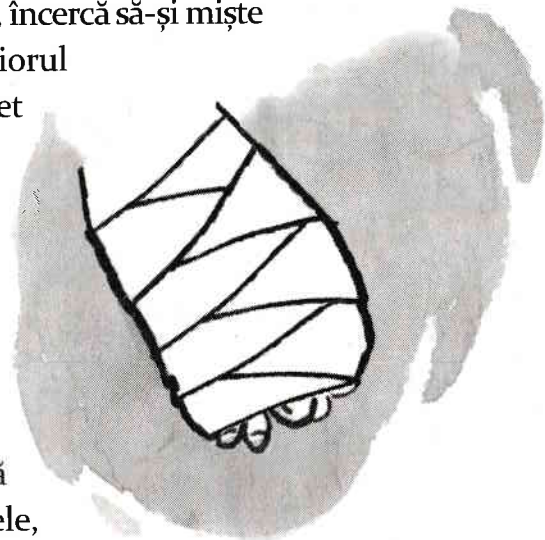
Și nici urmă de soare. Cerul era la fel de cenușiu ca argila. Părea că nu e nici zi, dar nici noapte. Să fi fost dimineața devreme sau seara târziu? Fetița n-avea nici cea mai vagă idee.

Stella se simțea de parcă ar fi dormit o veșnicie. Să fie mai multe zile? Luni? Ani? Gura îi era la fel de uscată ca un deșert. Își simțea trupul greu ca piatra. Și țeapăn ca o statuie.

Preț de-o clipă, fetița crezu că încă nu se trezise și că visa. Visa că e trează, în dormitorul ei. Stella mai avusese visul ăsta și o înspăimânta pentru că, oricât ar fi încercat, nu se putea mișca. Oare acum avea parte de același coșmar? Sau era ceva și mai sinistru?

Ca să vadă dacă într-adevăr dormea și visa, fetița se gândi că ar trebui să încerce să se miște. Pornind de la capătul cel mai îndepărtat al trupului ei, încercă, pentru început, să-și miște degetul mic de la picior. Dacă era trează și se gândea să-și miște degetul, acesta s-ar mișca pur și simplu. Dar atunci, în ciuda încercărilor ei repetate, acesta nu se mișcă nici încoace, nici încolo. Și nici măcar dincolo. Pe rând, încercă să-și miște fiecare deget de la piciorul stâng, apoi fiecare deget de la piciorul drept. Și, unul după altul, toate degetele refuzară categoric să facă vreo mișcare. Din ce în ce mai speriată, încercă să-și răsucescă gleznele, după care încercă să-și întindă picioarele,

apoi să-și îndoiaie genunchii și în cele din urmă se concentrează din răputeri să-și ridice brațele. Îi era imposibil să facă vreo mișcare. Era de parcă ar fi fost îngropată în nisip de la gât în jos.

De-afară, de dincolo de ușa dormitorului, Stella auzi un sunet. Casa era veche de secole, fusese moștenită de mai multe generații ale familiei Saxby. Era atât de veche, încât totul scârțâia și atât de mare, încât orice sunet era urmat de un ecou ce răsună de-a lungul labirintului nesfârșit de coridoare. Uneori Stella credea că locuința era bântuită. Că o fantomă umbla prin Saxby Hall în toiul nopții. Când mergea la culcare, fetița era convinsă că aude pe cineva sau ceva care se mișca în spatele peretelui din camera ei. Uneori auzea chiar și o voce care o striga. Îngrozită, alerga în camera mamei și a tatălui ei și se urca în pat, lângă aceștia. Mama și tatăl ei o strângeau în brațe și-i spuneau că nu trebuie să-și chinuie căpșorul ei drăguț cu asemenea gânduri. Toate acele sunete nu erau decât păcănitul țevilor și scârțâitul scândurilor din pardoseală.

Stella nu era așa de sigură.

Și-a mutat rapid privirea la uriașa ușă din lemn de stejar a dormitorului ei. La înălțimea taliei era o gaură pentru cheie, deși ea nu încuiase niciodată ușa și nici măcar nu

știa unde era cheia. Cel mai probabil fusese pierdută cu o sută de ani în urmă de vreun stră-stră-străbunic. Unul dintre acei lorzi sau lady ale căror portrete atârnau peste tot de-a lungul coridoarelor și ale căror figuri morocănoase fuseseră immortalizate pentru totdeauna pe pânză.

Brusc, lumina care pătrundea pe gaura cheii se transformă în întuneric. Fetiței i se păru că vede albul unui ochi holbându-se la ea prin deschizătură după care dispăru.

— Mamă, tu ești? strigă ea.

Auzindu-și vocea, Stella știu că nu era un vis.

De cealaltă parte a ușii domnea o tăcere sinistă.

Stella își adună curajul pentru a vorbi din nou.

— Cine-i acolo? stăruie ea. Vorbește, te rog!

De cealaltă parte a ușii scândurile pardoselii scârțâiră. Cineva sau ceva o spionase prin gaura cheii.

Mânerul se răsuci, iar ușa se deschise încet. Dormitorul era cufundat în beznă, dar pe hol era lumină, așa că la început fetița nu văzu decât o siluetă.

Erau contururile cuiva la fel de lat pe cât era de înalt. Deși avea o lățime considerabilă, nu era din cale-afară

de înalt. Silueta purta o jachetă cambrată și pantaloni trei sferturi (acei pantaloni scurți și lăbărțați, ceva mai lungi decât în mod normal, pe care îi purtau uneori jucătorii de golf). Capul siluetei era încununat cu o șapcă de vânătoare cu urechi, care-i atârnavă de-o parte și de alta a feței și care nu o avantajau deloc. Din gură îi ieșea o pipă lungă și groasă, așa că în scurtă vreme camera se umplu cu norișori de tutun cu un iz dulceag-grețos. Pe o mână avea o mănușă din piele groasă, deasupra căreia stătea cocoțată silueta inconfundabilă a unei bufnițe.

Stella își dădu imediat seama cine era persoana respectivă. Era îngrozitoarea ei mătușă, Alberta.

— Măi, măi, te-ai trezit în sfârșit, copila mea, zise mătușa Alberta.

Vocea ei era densă și grea ca o prăjitură însiropată cu lichior. Femeia trecu pragul și păși în camera nepoatei, bocănind din bocancii ei cu vârf oțelit pe scândurile pardoselii.

Acum că întunericul se mai risipise, Stella distingea stofa grea a costumului ei și ghearele lungi și ascuțite ale bufniței, încovoiate peste degetele mănușii. Era o mare bufniță bavareză de munte, cea mai mare specie de bufniță existentă. În satele din Bavaria, aceste bufnițe erau numite de localnici „urși zburători” datorită mărimii lor înfiorătoare. Pe bufniță o chema Wagner.

Era un nume neobișnuit pentru un animal neobișnuit, însă mătușa Alberta era o persoană cu totul și cu totul neobișnuită.

— Cât timp am dormit, mătușică? întrebă Stella.

Mătușa Alberta trase îndelung din pipă, apoi zâmbi.

— O, doar câteva luni, copila mea.

2

Dispare un bebeluș

Înainte de a ne continua povestea, trebuie să vă mai spun câte ceva despre mătușa Alberta și să vă explic de ce era atât de îngrozitoare.

